

Parish Information Bulletin

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 11—17 ΜΑΪΟΥ 2025

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!	
ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΜΑΪΟΥ	ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ, Ίωάν. 5: 1-15 7.30 πμ— Όρθρος και Θ. Λειτουργία
ΦΕΡΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. (ΜΕ ΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΠΟ 5—20 ΧΡΟΝΩΝ ΗΛΙΚΙΑΣ) Στις 10.30πμ διεξάγεται το μάθημα των Κατηχητικών για τα παιδιά μας. Νά φέρετε τὰ Παιδιά σας στό κατηχητικό σχολείο γιά νά μάθουν γιά τό Χριστό καί τήν πίστι μας.	
ΔΕΥΤΕΡΑ 12 ΜΑΪΟΥ	9.00 πμ— Ιερό Μυστήριο του Ευχελαίου 10.00 πμ— Σύναξη των ηλικιωμένων στο Hall
ΤΕΤΑΡΤΗ 14 ΜΑΪΟΥ <i>Μεσοπεντηκοστής</i>	7.30 πμ— Όρθρος και Θ. Λειτουργία 5.00 μμ— Παράκληση εις την Υπεραγία Θεοτόκο
ΠΕΜΤΗ 15 ΜΑΪΟΥ	★ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΑΠΟ 13-19 ΕΤΩΝ 8.00—9.00μμ στό Hall τις Έκκλησίας.
ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΜΑΪΟΥ	Έυαγγελικά Άναγνώσματα— Έπιστολή – Πράξ. 11: 19-30 Έυαγγέλιο— 4: 5-42

Telephone Contact Numbers

St Vasilios Church
9387 7693

π. Άθανάσιος
9383 4151

π. Έφραίμ
0490 378 215

Website:
stvasiliosbrunswick.com

Ό π. Άθανάσιος και
ό π. Έφραίμ είναι
στήν Εκκλησία
Δευτέρα—Παρασκευή
άπο 4.00μμ—6.00μμ

Άγιοι Κύριλλος και Μεθόδιος 11 Μαΐου

Σημαντικές εκκλησιαστικές προσωπικότητες του 9ου αιώνα, που ανέλαβαν και έφεραν σε πέρας τον εκχριστιανισμό των Δυτικών Σλάβων. Η Εκκλησία τούς ανακήρυξε ισαποστόλους και αγίους και τιμά τη μνήμη τους κάθε χρόνο στις 11 Μαΐου. Την ημέρα αυτή γιορτάζουν όσοι φέρουν το όνομα Κύριλλος, Μεθόδιος, Μεθοδία.

Ο Κύριλλος και ο Μεθόδιος ήταν αδέρφια και γεννήθηκαν στη Θεσσαλονίκη, από επιφανή, ευσεβή και ενάρετη οικογένεια. Μεγαλύτερος από τους δύο ήταν ο Μεθόδιος, ο οποίος γεννήθηκε το 815, ενώ ο Κύριλλος γεννήθηκε δώδεκα χρόνια αργότερα το 827.

Σε νεαρή ηλικία, οι δύο αδελφοί, μετέβησαν στη Μονή Πολυχρονίου στην Κωνσταντινούπολη, όπου συνέχισαν τις σπουδές τους. Η γνωριμία τους με τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Φώτιο υπήρξε καθοριστική για τη μετέπειτα εξέλιξή τους. Όταν αυτοκράτορας ήταν ο Μιχαήλ Γ' ο Μέθυσος, ο Φώτιος επέλεξε τους Κύριλλο και Μεθόδιο, οι οποίοι διέθεταν ήδη μεγάλη θεολογική, φιλοσοφική και φιλολογική κατάρτιση, για να εκτελέσουν το ιεραποστολικό έργο του εκχριστιανισμού των δυτικών Σλάβων.

Τα δύο αδέρφια δέχθηκαν μεγάλη προθυμία το ιεραποστολικό έργο που τους ανατέθηκε. Για το λόγο αυτό επινόησαν το γλαγολιτικό αλφάβητο και μετέφρασαν σ' αυτό, την Αγία Γραφή και πολλά άλλα λειτουργικά και θεολογικά βιβλία. Η ζωή και η διακονία τους δεν ήταν απρόσκοπτη, διότι οι Λατίνοι επιθυμούσαν κι αυτοί να έχουν με το μέρος τους πολιτικά και εκκλησιαστικά τους Σλάβους.

Μετά από πολλούς μόχθους και θυσίες, κοιμήθηκαν ειρηνικά, ο μεν Κύριλλος το 869 στη Ρώμη, ο δε Μεθόδιος το 885 στη Μοραβία (τμήμα της σημερινής Τσεχίας).

Την εορτή αυτή την εορτάζουμε για την τιμή των δύο μεγάλων εορτών, εννοώ του Πάσχα και της Πεντηκοστής, επειδή αυτή τις ενώνει και τις συνδέει. Έγινε δε ως εξής.

Μετά που ο Χριστός έκανε το μέγα θαύμα στον παράλυτο, οι Ιουδαίοι, σκανδαλισμένοι δήθεν για την κατάλυση του Σαββάτου –διότι έγινε το Σάββατο– ζητούσαν να Τον θανατώσουν. Ανεχώρησε λοιπόν για τη Γαλιλαία, και όντας στην εκεί ορεινή περιοχή έκανε το θαύμα των πέντε άρτων και των δύο ψαριών, τρέφοντας πέντε χιλιάδες, χωρίς να υπολογίζονται οι γυναίκες και τα παιδιά.

Στη συνέχεια, όταν έφτασε η εορτή της Σκηνοπηγίας, η οποία είναι μεγάλη εορτή για τους Ιουδαίους, ο Χριστός ανέβηκε στα Ιεροσόλυμα και περπατούσε κρυφά. Κατά το μέσο όμως της εορτής ανέβηκε στον Ναό και δίδασκε, και όλοι έμειναν έκπληκτοι από τη διδασχά του. Με φθόνο λοιπόν έλεγαν: «Πώς αυτός ξέρει γράμματα χωρίς να έχει σπουδάσει;» Αυτός βέβαια γνώριζε, διότι ως νέος Αδάμ ήταν, όπως ο πρωτόπλαστος, γεμάτος από κάθε σοφία, αλλά επίσης και ως Θεός.

Όλοι λοιπόν δυσανασχετούσαν και έτοιμοι ήταν να Τον θανατώσουν. Και ο Χριστός, ελέγχοντάς τους για την προσποιητή υπεράσπιση του Σαββάτου, έλεγε: «Γιατί θέλετε να με σκοτώσετε; Αν μάχεστε υπέρ του Νόμου, γιατί θυμώνετε μ' εμένα, επειδή θεράπευσα άνθρωπο το Σάββατο; Αφού και ο Μωυσής νομοθετεί να το καταλύετε όταν πρόκειται για την περιτομή».

Αφού λοιπόν τους είπε πολλά και απέδειξε ότι Αυτός είναι που τους έδωσε τον Νόμο και ότι είναι ίσος με τον Πατέρα, την τελευταία μέρα, την μεγάλη της εορτής, λιθοβολείται από αυτούς, αλλά δεν τον άγγιξε καμία πέτρα. Φεύγοντας από εκεί βρήκε τον εκ γενετής τυφλό και του έδωσε το φως του.

(Πρέπει να γνωρίζουμε ότι τρεις ήταν οι μεγαλύτερες γιορτές των Ιουδαίων. Πρώτη το Πάσχα που την τελούσαν τον πρώτο μήνα –τον Μάρτιο– σε ανάμνηση της διάβασης της Ερυθράς θάλασσας. Δεύτερη η Πεντηκοστή που τους θύμιζε την παραμονή τους στην έρημο μετά τη διάβαση της Ερυθράς θάλασσας, διότι έμειναν πενήντα μέρες στην έρημο μέχρι να λάβουν τον νόμο του Μωυσή. Και τρίτη η εορτή της Σκηνοπηγίας για υπενθύμιση της Σκηνής που ο Μωυσής είδε μέσα στη νεφέλη του όρους και την κατασκεύασε με τον αρχιτέκτονα Βεσελεήλ. Η εορτή αυτή διαρκούσε επτά μέρες και τους θύμιζε τη συγκομιδή των καρπών και τη στρατοπέδυσή τους στην έρημο.)

Επειδή λοιπόν ο Χριστός με τη διδασκαλία αυτή απέδειξε ότι είναι ο Μεσσίας, ο μεσίτης δηλαδή ανάμεσα σ' εμάς και τον αιώνιο Πατέρα και ο συμφιλιωτής μας με Αυτόν, γι' αυτό τον λόγο, εορτάζοντας αυτή την εορτή και ονομάζοντάς την Μεσοπεντηκοστή, ανυμνούμε τον Μεσσία Χριστό και δείχνουμε την τιμή των πριν και μετά από αυτήν δύο μεγάλων εορτών

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ (Ίωαν. ε' 1-15)

Ιερά Μητρόπολη Μεσογαίας και Λαυρεωτικής.

Τριανταοκτώ ολόκληρα χρόνια ο παράλυτος του σημερινού Εύαγγελίου έταλαιπωρείτο με την δική του δοκιμασία. Ίσως να πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στη στοά της θαυματουργικής κολυμβήθρας Βηθεσδά. Μάταια όμως περίμενε έναν άνθρωπο που θα τον συμπονούσε και θα τον βοηθούσε να μπει στην κολυμβήθρα μόλις θα ταρασσόταν το ύδωρ.

Τη στιγμή που θα μπορούσε να είχε χάσει κάθε ελπίδα ο παραλυτικός της περικοπής μας, συνάντησε τον Χριστό. Ο μόνος Φιλάνθρωπος, ο Κύριος και Θεός μας, που κάθε χρόνο έστελνε εκεί τον άγγελό του για να τaráσσει το νερό και να σώζεται ο πρώτος που ριχνόταν σε αυτό, ήλθε τώρα ο ίδιος. Άπευθύνεται στον παράλυτο και του λέει: «Θέλεις υγιής γενέσθαι;» Ο Κύριος όπωςδήποτε δεν άπηύθυνε την ερώτηση αυτή έχοντας αμφιβολία, αλλά διότι θέλησε να παρακινήσει τον πάσχοντα άνθρωπο να συνειδητοποιήσει την πραγματικότητα της σωτηρίας του. Ο παραλυτικός δεν απήντησε ευθέως στην ερώτηση, αλλά έμμέσως εξέφρασε το παράπονο που τον πλημμύριζε: «Κύριε, άνθρωπον ούκ έχω, ίνα όταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλη με εἰς τὴν κολυμβήθραν, ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει». Τὸ θαῦμα ἔγινε. Ο Κύριος έδωσε άμέσως τήν υγεία στον παραλυτικό και του συνέστησε να σηκώσει στον ώμο τὸ κρεβάτι του και νά περπατήσει. «Ἐγειρε, ἄρον τὸν κρᾶββατόν σου καὶ περιπάτει». Ο μέχρι εκείνη τή στιγμή παράλυτος γίνεται υγιής και με συνέπεια στην προτροπή του Κυρίου, τὸ διαπιστώνει όχι μόνον ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἄλλοι πού παρευρίσκονταν κοντά του. Πῆρε σὸν ὦμο του τὸ κρεβάτι πάνω στὸ ὅποιο τόσα χρόνια ἦταν κατάκοιτος.

Τὸ βαθὺ παράπονο τοῦ Παραλυτικοῦ, ἀδελφοί μου, «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», ἀντηχεῖ μέχρι καὶ σήμερα στὴ σύγχρονη κολυμβήθρα τῆς κοινωνίας μας. Αὐτὸ δημιουργεῖ τὸ δικό μας χρέος νὰ συμπαραστεκόμαστε με κάθε τρόπο καὶ νὰ ἐκφράζουμε τὴν ἀγάπη μας σὲ κάθε πονεμένο συνάνθρωπό μας. Ἡ ἀδιαφορία τῶν συνανθρώπων τοῦ Παραλυτικοῦ, εἶχε παραλύσει τὴν ψυχὴ του καὶ τὶς ἀντοχὲς τῆς βαθύτερα ἀπὸ τὸ σῶμα του. Ὅπως ἀκριβῶς κάνει καὶ σὲ μᾶς ὁ πόνος, ἡ θλίψη καὶ κάθε ἄλλου εἶδους δοκιμασία πού παρουσιάζονται στὴ ζωὴ μας καὶ μᾶς ἀφήνουν πρὸ μόνους. Σήμερα οἱ «παραλυτικοὶ» αὐξήθηκαν ὅσο ποτέ. Καὶ εἶναι ὁδυνηρὴ ἀλήθεια, ἐπειδὴ δὲν χρειάζονται τόσο τὴν ὑλικὴ βοήθειά μας, ὅσο τὸ οὐσιαστικὸ νοιάξιμό μας. Ἄς συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἡ θεραπεία πού πρόσφερε ὁ Χριστὸς δὲν ἀφοροῦσε μόνο τὸ σῶμα, ἀλλὰ πάντοτε καὶ κυρίως τὴν ψυχὴ. Δηλαδή τὴν ἀπαλλαγὴ τῆς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὶς συνέπειες πού αὐτὲς ἔφερναν καὶ στὸ σῶμα.

Στὴν ἐποχὴ μας πού ἰδιαίτερα ὑπάρχει πνευματικὴ ἐρημιά, σὸν κόσμον αὐτὸ πού χρεωκόπησε σὲ ἀρετὲς καὶ ἀξίες, ἀνοίγει μπροστά μας ὁ δρόμος γιὰ νὰ βοηθήσουμε συναθρώπους μας πού βρίσκονται βυθισμένοι στὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας, ὥστε νὰ βροῦν τὸν δρόμο τους καὶ νὰ φθάσουν σὸν Χριστό. Τὸν Μόνον πού μπορεῖ νὰ μᾶς θεραπεύσει ἀπὸ κάθε ἀσθένεια ἀποκαθιστώντας τὴν ψυχοσωματικὴ μας υγεία. Νὰ τοὺς βοηθήσουμε νὰ ἐνταχθοῦν στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ γίνουν ζωντανὰ μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὥστε μέσα ἀπὸ τὰ Μυστήρια νὰ βιώνουν τὴ Χάρη Του.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τὸ παράπονο τοῦ παραλυτικοῦ «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», ἀποτυπώνει τὴν συνεχιζόμενη πραγματικότητα καὶ στὴ δική μας ἐποχὴ. Περιδιαβαίνοντας τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς μας, ἂς πλησιάσουμε κάθε συνάνθρωπο, στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποῖου πρέπει νὰ ἀντικρύσουμε τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Με αὐτὸ τὸν τρόπο μέσα ἀπὸ τὴν κοινωνία ἀγάπης μποροῦμε νὰ διαφυλάξουμε καὶ τὸν ἑαυτὸ μας, προκειμένου νὰ παύσει νὰ ἐπιβεβαιώνεται ἡ μοναξιά μας. Ἀμήν.